

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu w całości.

Podniesione zarzuty: sporne znaki towarowe są podobne w stopniu stwarzającym prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, a towary objęte zgłoszeniem są identyczne z towarami objętymi rejestracją znaków towarowych, na które powołano się w sprzeciwie.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 1 lutego 2007 r. w sprawie F-42/05
Rossi Ferreras przeciwko Komisji, wniesione w dniu
16 kwietnia 2007 r. przez Francisco Rossiego Ferrerasa**

(Sprawa T-107/07 P)

(2007/C 129/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Francisco Rossi Ferreras (Luksemburg, Wielkie Księstwo Luksemburga) (przedstawiciel: F. Frabetti, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie F-42/05;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji i tym samym tytułem żądania głównego uznanie za dopuszczalne i zasadne odwołania w sprawie F-42/05;
- ewentualnie odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej;
- orzeczenie o kosztach, wydatkach i wynagrodzeniach i obciążenie nimi Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

W swym odwołaniu skarżący domaga się uchylenia wyroku Sądu do Spraw Służby Publicznej oddalającego skargę, w której domagał się uchylenia swego sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2003 r., a także zasądzenia od Komisji odszkodowania i zadośćuczynienia za wyrządzoną szkodę i krzywdę.

Na poparcie swego odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej wielokrotnie naruszył prawo analizując zarzuty podniesione w pierwszej instancji.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2007 r. — Spira przeciwko Komisji

(Sprawa T-108/07)

(2007/C 129/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diamanthandel A. Spira BVBA (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci: J. Bourgeois, Y. van Gerven, F. Louis i A. Vallery)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 stycznia 2007 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 773/2004 w sprawie COMP/38.826/B-2-Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 26 stycznia 2007 r. w sprawie COMP/38.826/B-2-Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice z zakresu konkurencji, mocą której Komisja oddaliła wniesioną przez skarżącą skargę dotyczącą naruszeń art. 81 i 82 WE związanych z systemem „Supplier of Choice”, stosowanym przez Grupę De Beers do dystrybucji surowca diamentowego opierając się na tym, iż nie wykazano wystarczającego interesu wspólnotowego do nadania skardze dalszego biegu.

Skarżąca utrzymuje, że De Beers będąca producentem surowca diamentowego, działająca w opinii skarżącej głównie na poziomie rynku upstream dąży poprzez sprzedaż surowca diamentowego przy zastosowaniu systemu Supplier of Choice do rozszerzenia jej kontroli rynkowej obejmując nią całość procesu od momentu wydobycia surowca w kopalni do przekazywania gotowego produktu klientowi, tj. również na działalność na poziomie rynków downstream.

Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie jej skargi.

Utrzymuje ona w pierwszej kolejności, że Komisja nie wywiązała się z obowiązku przeprowadzenia uważnej i bezstronnej analizy skargi i zbadania z należytą starannością i bezstronnością wymienionych w skardze praktyk antykonkurencyjnych.

Skarżąca utrzymuje w drugiej kolejności, że Komisja nie mogła utrzymać braku wykazania wystarczającego interesu wspólnotowego do nadania skardze dalszego biegu, zważywszy na rozmiar przedsiębiorstwa biorącego udział w naruszeniu, geograficzny rozmiar praktyk antykonkurencyjnych i szkód dla konkurencji i rynku wewnętrznego, które mogłyby powstać na skutek naruszeń.

Skarżąca utrzymuje w trzeciej kolejności stwierdzenie przez Komisję braku występowania wystarczającego interesu wspólnotowego opierając się na błędnej ocenie faktycznej i prawnej okoliczności sprawy, ponieważ:

1. Komisja nie uwzględniła publicznie ogłoszonego antykonkurencyjnego celu ograniczonego selektywnego systemu dystrybucji De Beers;
2. Komisja nie mogła ocenić antykonkurencyjnych skutków systemu dystrybucji De Beers nie dokonując wcześniej oceny pozycji dominującej i siły rynkowej De Beers;
3. Komisja nie uwzględniła licznych elementów, które zostały poddane jej uwadze w skardze wykazujących nieodłącznie nadużywający i antykonkurencyjny charakter systemu;
4. Komisja niewłaściwie oceniła skuteczność zmienionego zakresu obowiązków Ombudsmana, opracowanego przez De Beers w celu rozwiązania sporów związanych z systemem wdrażania i dystrybucji; oraz
5. Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych uznając, że system dystrybucji De Beers nie spowodował ograniczeń na rynku.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2007 r. — Agrofert Holding przeciwko Komisji

(Sprawa T-111/07)

(2007/C 129/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Agrofert Holding a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat R. Pokorný)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG.E.3/MIB/md D (2007) 1360 z dnia 13 lutego 2007 r. dotyczącej wniosku o dostęp do dokumentów w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw nr COMP/M.3543 — PKN Orlen/Unipetrol a także decyzji Komisji 16796/16797 z dnia 2 sierpnia 2006 r.;
- nakazanie Komisji przedstawienia dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżąca, na podstawie art. 230 WE, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 sierpnia

2006 r. (zwanej dalej „decyzją I”) a także późniejszej potwierdzającej decyzji Komisji z dnia 13 lutego 2007 r. (zwanej dalej „decyzją II”) dotyczących wniosku o dostęp do wszystkich nieujawnionych dokumentów dotyczących fazy zgłoszenia i zgłoszenia uprzedniego rozpatrywanej koncentracji.

Skarżąca twierdzi, że obydwie decyzje są sprzeczne z Rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 dotyczącym publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem”) ponieważ nie wchodzi one w zakres wyłączeń wymienionych w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia dotyczących ochrony interesów handlowych, celu kontroli i porady prawnej i w art. 4 ust. 3 dotyczących ochrony procesu podejmowania decyzji.

Skarżąca ponadto podnosi, że art. 4 ust. 2 tiret pierwsze tego rozporządzenia nie należy interpretować w taki sposób, że wyłączenia stosowane są do całego dokumentu, ale tylko do jego części zawierającej tajemnicę handlową lub poufne informacje handlowe. Zdaniem skarżącej bowiem, strona pozwana mogła albo ujawnić poszczególne części rozpatrywanych dokumentów albo ukryć te ich części, które zawierają informacje poufne, co nie stanowiłoby naruszenia celów kontroli, śledztwa czy audytu, praw stron zgłaszających i osób trzecich, ochrony porady prawnej i procesu podejmowania decyzji przez daną instytucję.

Ponadto skarżąca twierdzi, że strona pozwana zamiast przeprowadzić odrębną ocenę każdego dokumentu jej zdaniem podlegającego wyłączeniu z art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia, odmówiła wnioskowanego dostępu jedynie na podstawie faktu, że dokumenty zawierają tajemnice handlowe i nie mogą zostać ujawnione zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽²⁾. Takie uogólnienie jest sprzeczne z art. 4 ust. 6 rozporządzenia.

Dodatkowo, skarżąca podnosi, że wspomniane wyłączenia mają zastosowanie jedynie wtedy, gdy sprzeciwiają się przeważającemu interesowi publicznemu. Zdaniem skarżącej, taki interes w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów istnieje i opiera się na szkodzie poniesionej przez skarżącą i mniejszościowych udziałowców przejętej spółki oraz ma on większe znaczenie niż wyłączenia od prawa dostępu.

Skarżąca uważa ponadto, że decyzja I i decyzja II są sprzeczne z art. 1 akapit drugi traktatu UE poświęconemu zasadzie otwartości.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że strona pozwana nie rozpatrzyła bezzwłocznie wniosku potwierdzającego zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia przekraczając przysługujący jej termin na odpowiedź wynoszący 100 dni roboczych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43-48.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, str. 1-22).